

ся случайно. Ако да бѣхъ упорствувалъ, можаше негли тогазь да ѝ ся наслада. Но азъ побѣгнахъ далеко, уплашенъ отъ силѣтъ на страстѣтъ. Но тя мя намѣри пакъ, като бѣхъ прибѣгналъ въ тѣмницѣтъ и готовъ за да идѣ въ Сибирь. Кой може да ся бори съ честѣтъ си? Но и освѣнь туй неиспълнихъ ли всичкыѣ си длѣжности? Не дойдохъ ли въ Польша за да ѝ послужа като бы ся възбунтувала, и донесохъ писма до бунтовнициѣ? Не можахъ ли да ся върна назадъ еще на вторый день отъ какъ изпълнихъ длѣжностѣтъ си? Но останхъ тукъ, за да станѣ полезенъ на отечеството и да зѣма участие въ подвигѣтъ за свободѣтъ. Ако мя пратѣ въ Сибирь, кого ще ползувать моитѣ теглила и окаянства? Никого. Напротивъ, като приѣма опрощеніе, може да ся надѣѣ че. . . . Понеже съ запискѣтъ, коѣто ще подпиша, задѣлжавамъ ся да ся отстранявамъ отъ работѣ на отечеството си само додѣго е живѣ този императоръ. Ако умре утрѣ, азъ си съмъ на частъ свободенъ отъ общеніето си, и мож пакъ да уиружа като ся бѣѣ за отечеството си.“